

nok man kan sige uden at fornærme nogen, og det er klart, at man kan nøjes med at komme med en afvigende vurdering af, hvad der er retfærdighed.

Jeg deler finansministerens vurdering af, at i forhold til andre europæiske lande har vi et mere lighedsorienteret system, og det vil jeg godt kvittere for. Men diskussionsemnet er jo, hvor store huller man synes er rimelige, og det fremgik tydeligt af finansministerens besvarelse, at der er huller. Selv efter pinsepakkens virkninger, som – det anerkender vi også – i ganske svag grad retter op på tingene, står vi tilbage med en situation, der kan karakteriseres med denne overskrift: De, der fik mest i løbet af livet rent lønmæssigt med fast tilknytning til arbejdsmarkedet, er også dem, der får mest i deres alderdom – det tror jeg heller ikke finansministeren vil benægte – og modsat er det dem, der taber i løbet af livet, som også får mindst i deres alderdom. Det kan man have forskellige holdninger til, men vi har den holdning som et parti, der går ind for lighed, at vi ønsker at udjævne de uligheder i højere grad.

Vi har i øvrigt hentet vores inspiration mange steder fra. Det var en tidligere cheføkonom for LO, der i 1986 sagde, at det var staten, der skulle sikre de svage indkomstgrupper, og at de skulle have del i arbejdsmarkedspensionerne, og han hedder i øvrigt Poul Nyrup Rasmussen. Han var slet ikke i tvivl om i 1986, at det var statens opgave at sikre de grupper, der ellers ikke var omfattet i tilstrækkelig grad.

Efter vores opfattelse vil det være en retfærdighedshandling at sikre, at arbejdsmarkedspensionsordningerne bliver udbredt til alle, altså at lave en større udligning end den, finansministeren var inde på. Finansministerens pointe var, at arbejdsmarkedspensionsordningerne udligner tingene for den enkelte i løbet af livet, men vi vil også gerne have en udligning mellem grupperne, og det er derfor, vi har stillet denne forespørgsel i dag.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at finansministeren er så afvisende og ikke engang vil undersøge det her. Vi lægger ikke op til nogen vidtgående beslutning om en bestemt model i dag, bl.a. fordi vi er nødt til at indregne pinsepakkens virkninger. Jeg synes, det er meget håndfast af finansministeren at erklære, at der ikke engang er et problem af et sådant omfang, at det er værd at arbejde videre med, og det bliver meget let udfaldet i dag, hvis finansministeren fastholder den meget håndfaste afvisning.

I øvrigt synes vi også, at der – hvis man læser de gamle papirer fra regeringen, bl.a. den rapport, jeg nævnte før fra juni 1975, og som hedder »Pensionopsparingens udbredelse og dækning« – anvendes en særegen dokumentation. Hvis man læser rapportens side 7, står der:

»For personer uden tilknytning til arbejdsmarkedet vil det i sagens natur gælde, at disse ikke sparer op i en arbejdsmarkedspensionsordning. For disse personer vil overgangen til folkepension dog næsten altid i sig selv medføre omtrent uændret levestandard sammenlignet med tidligere år.«

Jeg synes, det er en særegen argumentation. Det, der argumenteres for, er, at man i løbet af livet så at sige kan vænne sig til fattigdommen, og derfor gør den ikke så ondt i alderdommen. Jeg vil godt spørge finansministeren og den socialdemokratiske ordfører, for Socialdemokratiet er jo et parti, der er bundet af lighedsmålsætningen: Er man enig i den særegne argumentation, der anvendes i den rapport, som både finansministeren og socialministeren er afsender af, at man, om jeg så må sige, kan vænne sig til fattigdom, der derfor ikke gør så ondt i alderdommen? Mig forekommer det at være en fuldstændig absurd argumentation.

Problemet er jo, det tror jeg også at finansministeren vil medgive, at allerede i dag er forskellene voldsomme. De er voldsomme. Så kan man spørge: Er det ikke et øjebliksbillede? Vil det ikke forandre sig, hvis vi kigger fremad i tid? Der er det så interessant at prøve at kigge på udviklingen af de disponible reelle indkomster for pensionister. Det fremgår også af regeringens egne tal, at de pensionister, der har haft den største reallønsfremgang i perioden 1993-98, lige præcis er de pensionister, der også havde de høje disponible realindkomster. Det er altså også dem, der procentvis har haft den største stigning.

Det kan eksemplificeres ved to yderpunkter: Funktionærægteparret har haft den kraftigste stigning på 3,5 pct. Den enlige folkepensionist, der kun har folkepensionen som grundlag, har haft en stigning, der er fire gange lavere, nemlig 0,9 pct. Det betyder, at der så at sige ikke er noget i trenden, der ændrer på den udvikling, og også derfor forekommer det SF skuffende, at finansministeren er så afvisende.

Jeg vil godt runde af med at fremsætte et forslag til vedtagelse, som er båret af, at vi i dag ikke skal beslutte, men at vi skal udarbejde et beslutningsgrundlag, der er forudsætningen for